

MADOLA

CERÀMIQUES

Del 23 de juliol al 5 d'octubre de 1998

Resulta gairebé un tòpic parlar de b força de l'obra de Madola, però aquesta és, realment, la primera impressió que ofereixen les seves peces en contemplar-les: força i intensitat. Una força que ens trasbalsa i ens empeny, que ens colpeja. I aquesta primera impressió persisteix en b seva intensitat avançant-nos que res no és gratuït, que tot prové d'un ric món interior, que na viscut, que ha reflexionat i que ha *petrificat* i treballat en les seves peces.

Si bé l'impacte és immediat, ens demanen una meditació, un espai i un temps per a penetrar-nos, per a fer-se nostres. Es la mateixa profunditat del seu missatge comunicatiu el que ens obliga a aquesta aturada reflexiva.

Madola té un domini de la matèria, de les seves possibilitats i de les seves limitacions que li permet aconseguir exactament b forma, el plec, b rugositat, el matis de color, el traç d'unes línies... exacte, i que ella veu com a idoni per a l'expressió del que ens vol lliurar. Perquè és també això: no solament ens descriu unes sensacions, uns sentiments seus sinó que sap -i vol- fer-los nostres per b seva mateixa força, tan evident. I també per b seva mateixa humanitat. Perquè són els temes eterns que ens preocupen: b vida, el lligam amb el nostre passat i el seu pes, l'angoixa per b incertesa del futur, el dolor de l'absència i sobretot el de la més definitiva, la mort... En resum, tots els arcs, les *aigües perdudes...* com s'han anomenat els dos últims grups de peces que han estat objecte d'exposició i que tot i ser diferents estan molt interrelacionades en la seva intencionalitat.

Les nou peces que ara se'ns mostren constitueixen reflexions sobre el pas del temps. Els seus noms són ben eloqüents: *Mas Abelló* (el dels seus avantpassats), *Retorn*, *Silenci*, *Aigües perdudes...* En algunes, com ara *Vas* o *Pila II*, la configuració és b que reprèn, amb formes més obertes, de contenidor, de recipient, aquelles més tradicionals de b ceràmica de sempre. I d'altres, com *Txutxumil* o *Canal*, ens evidencien el respecte per les obres humanes, per la fascinació del domini de b natura... b petja de l'home i també el buit que deixa tot allò que passa, com l'aigua. Planant sobre tot aquest conjunt hi és latent, però gairebé palpable, físic, el lligam que tot això, tot el passat ha establert amb nosaltres, el que fa que siguem com som i que ens arrossega cap a l'esdevenir que no és simplement el futur sinó quelcom de molt més ric i més ric i més comunitari, que ens afecta a tots.

I el gran mèrit, el que converteix aquestes obres en úniques, irrepetibles i definitives, obres d'art per sempre, és b seva bellesa, una bellesa transcendent, de pes, amb mordent i potència, semblant b d'aquells qui, molt treballats per b vida, traspuen humanitat i serenor, coneixement, i alhora empenta per seguir endavant. Crec que també això ens transmet l'obra de Madola: l'interès de viure, b serenitat d'haver viscut i b il·lusió per a seguir vivint amb nosaltres, per mitjà de les seves peces. Quant!

Maria Dolors Giral

Directora del *Museu de Ceràmica de Barcelona*

Fundació
Pilar i Joan Miró
a Mallorca

Inauguració, 23 de juliol a les 20 h
"espai alternatiu"

Ajuntament de Palma